

ת"פ 14088/02/17 - מדינת ישראל נגד אורן כהן, אופק תבור, מרים כהן

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"פ 14088-02-17 מדינת ישראל נ' אורן כהן ואח'

לפני: כבוד השופטת מיכל אגמון-גונן

המאשימה:

מדינת ישראל

ע"י ב"כ עו"ד צלי פלג

נגד

הנאשמים:

1. אורן כהן

ע"י ב"כ עוה"ד עדי כרמלי וארז אלוש

2. אופק תבור

ע"י ב"כ עו"ד דותן דניאלי

3. מרים כהן

ע"י ב"כ עו"ד ירון גולדמן

החלטה

לפניי בקשה לחשוף את עברו הפלילי של נאשם 1 בכדי להוכיח כי הודה והורשע בעבר במעשים דומים.

1. עיקרי כתב האישום ותמצית הטענות

עניינה של הפרשה שלפניי הוא בהתקשרות בין הנאשם 1 וחברות בשליטתו עם מי שרצו לעסוק במשחק או לככב בפרסומות (להלן: השחקנים). אין מחלוקת כי נערכו התקשרויות כאמור, ואף נוהלו בעניין תובענות אזרחיות וצרכניות. כן מואשמים הנאשמים כולם בעבירות מרמה והלבנת הון. המאשימה טוענת כי ההתקשרויות האמורות עם השחקנים בוצעו מלכתחילה בכוונת מרמה, תוך שהנאשם 1 מנצל את רצונם של המתקשרים בפרסום ותהילה. עניינה של הבקשה שלפניי הוא בבקשת המאשימה להגיש עבר פלילי של הנאשם 1 שהודה והורשע בעבירות דומות לעניין גיוס שחקנים. לטענת המאשימה בעזרת אותה הרשעה קודמת תוכיח המאשימה מעשים דומים, ומכאן את היסוד הנפשי הנדרש לביצוע עבירות המרמה כלפי אותם שחקנים.

ב"כ הנאשמים התנגדו לבקשה, אך ביקשו כי ב"כ המאשימה יבהיר במה מדובר. ואלו דבריו של עו"ד פלג, ב"כ המאשימה, בעמ' 19 לפר' ש' 4-15):

"נאשם 1 עבד בשנים 2004-2005 בחברה שהיתה שייכת לאדם אחר, שהיה נאשם 1 בתיק השני, שפעלה באופן זהה בכל מה שקשור למרמה כלפי המתלוננים. היינו, הפרסומים המפתים בעניין האפשרות להופיע כשחקנים וכניצבים בטלוויזיה, בפרסומות, בכלי תקשורת; השיטות של הבאת המתלוננים, אל משרדי החברה, הלחץ ושיטות ההטעיה והמרמה שהופעלו כלפיהם במשרדים על מנת להניע אותם למסור את כספם לנאשמים באותו כתב אישום. מדובר בכל הקשור בהונאת המתלוננים בפרטים זהים ומעשים זהים.

בכתב האישום הראשון, נאשם 1 היה שכיר ופעל עבור אחר. בכתב האישום שלנו, הנאשם עלה לגדולה ועבד עבור עצמו ופתח את החברות עבור עצמו.

נאשם 1 הורשע באוקטובר 2012, כאשר המשפט התנהל שנים ארוכות קודם לכן. הוא הורשע על פי הסדר ועל פי הודאתו במעשים ובעבירות.

המעשים המיוחסים לנאשם בתיק שלנו החלו בשנת 2009 ונמשכו עד שנת 2015. היינו, כולם היו שעה שניהל את משפטו הקודם באותם מעשים עצמם בכל הקשור להונאת המלוהקים."

ב"כ המאשימה הפנה בדיון בעיקר לפסק הדין בע"פ 4778/04 בעניין סרגי אוסיפוב, וטען כי לעברו הפלילי של הנאשם 1 אין השלכה על העדים האחרים ולכן, לדבריו, ניתן היה להמשיך ולקיים את ההוכחות ולחקור את העדים שהגיעו לבית המשפט. לטענתו הן הנאשם 1, הן הנאשם 2 נחקרו על הדברים (לאור הכחשת הנאשם 2 ב"כ המאשימה תיקן בהמשך ואישר כי אכן הנאשם 2 לא נחקר בעניין זה). עוד טען ב"כ המאשימה כי בקשה להציג עבר פלילי להוכחת מעשים דומים יש להפנות למותב הדן בתיק העיקרי, כפי שעשתה ב"כ המאשימה, ולא לכלול זאת בכתב האישום או להפנות את הבקשה למותב אחר כפי שטענו הנאשמים.

ב"כ הנאשמים התנגדו לבקשה. לטענתם יש לדחות את בקשת המאשימה לעשות במקרה זה שימוש בדוקטרינה של מעשים דומים, ומכל מקום, הם מבקשים כי בית המשפט יגבש כללים לעניין הגשת בקשה מסוג זה. לטענתם, כאשר מדובר בבקשה להצגת עבר פלילי יש מקום כי ידון בכך מותב אחר.

ב"כ הנאשם 1 טען כי סעיף 163 לחסד"פ אוסרות על הצגת עבר פלילי של אדם, לפני מותב שדן בעניינו, אלא כחריג, מכוח הדוקטרינה של הוכחת מעשים דומים, כשתנאי החריג אינם מתקיימים בעניינו.

הנאשם 2 טען בראש ובראשונה כי הוא לא היה חלק מההליך האחר, ועל כן אין להציג זאת בעניינו. עוד טען כי עניין זה לא נזכר בחומר החקירה, וחומר הראיות בתיק הקודם גם הוא אינו מופיע בין חומרי החקירה או בכתב האישום. לטענתו, הדברים נאמרו כדי להשחיר את הנאשמים לפני המותב הדין בתיק העיקרי, ובכך נפגעת הגנת הנאשמים.

ביני לביני, הוחלף, המותב המטפל בתיק העיקרי משיקולים של סדרי העבודה בבית המשפט, שאינם נוגעים להליך זה, וההליך העיקרי עבר לטיפול של כב' השופט יוסי טופף.

2. הדוקטרינה של הוכחת מעשים דומים ותחולתה למקרה שלפני

העיקרון הבסיסי בדין הפלילי הוא כי בשלב בירור האשמה המאשימה אינה רשאית להציג לבית המשפט ראיה על התנהגותו השלילית של נאשם בהזדמנויות אחרות, לרבות עברו הפלילי, כדי להראות שלנאשם נטייה כללית לעבריינות כלל, או לביצוע העבירה בה הוא מואשם בפרט (ראו לניתוח הכלל והחריגים לו בראי התיאוריה: טליה פישר, דיני הראיות בראי התיאוריה, עיוני משפט לט, 107 (2016), להלן: פישר, דיני הראיות). כלל זה מבוסס על שני סוגי טיעונים, כפי שמבירה פרופ' פישר, שם בעמ' 118:

"שני סוגים של טיעונים אמפיריים מועלים בהקשר זה בספרות בתחום. האחד מבוסס על שלילה של תופעת הרצידיביזם ושל היכולת לנבא לאורה התנהגות עבריינית, קרי, שלילת הרלוונטיות של המידע על-אודות התנהגותו של הנאשם בהזדמנויות קודמות ושלילת ערכו הפרובטיבי של מידע זה. סוג הטענות האחר תולה את ההצדקה לכלל, לא במשקל הראייתי של המידע כשלעצמו, אלא בנטייה של מקבלי ההכרעה העובדתית להפריז בערכו הראייתי בשל פערי מידע או בשל הנחות-יסוד אמפיריות שגויות בנוגע לתופעת העבריינות החוזרת, באורח שהופך את השימוש במידע לכזה הפוגע במידת הדיוק הכללית במערכת. בין שפסילת הראיה בדבר האופי הרע מבוססת על כפירה בערך הפרובטיבי, ובין שהיא מבוססת על פוטנציאל של הערכתיתר אצל שופטים ומושבעים בשל מידע חסר, שני סוגי הטענות משתייכים מבחינה אנליטית להצדקה המסורתית לדיני הראיות: שורשיהם נעוצים בערך השלילי (במונחי דיוק) שיש להכללת הראיה בדבר האופי הרע בסל הראייתי".

בנוסף, מחקרים חדשים יותר, המבוססים על הגישה ההתנהגותית וניתוח פסיכולוגי עומדים על יכולתם של השופטים "להעריך כהלכה את המסד הראייתי המונח לפניהם ולגזור ממנו גזירות עובדתיות מדויקות" (פישר, דיני הראיות, בעמ' 134). הדבר עלול לגרום לכך ששופטים יעריכו ביתר מידע אודות עבר פלילי בהכרעהם בתיק המסוים בו הם דנים וייחסו לכך משקל יתר בהרשעת הנאשם.

לכלל זה קיים חריג לפיו ניתן להציג עבר פלילי של נאשם לצורך הוכחת היסוד הנפשי כתוצאה מביצוע מעשים דומים

בתנאים מסוימים. המחלוקת המתעוררת בבקשה שלפניי היא כפולה. הראשונה, שמעלה הנאשם 1 היא כי במקרה זה לא מתקיימים התנאים לחריג של מעשים דומים, המאפשר את הצגת עברו הפלילי של הנאשם 1. השנייה, נוגעת להליך שבו על המאשימה לבקש מבית המשפט להוכיח מעשים דומים באמצעות הצגת עברו הפלילי של הנאשם. לטענת הנאשמים, בקשה כאמור על המאשימה להגיש לפני מותב אחר, ולא לפני המותב הדין בתיק העיקרי, בדומה לבקשות לקבלת חומר חקירה כאמור בסעיף 74 לחוק סדר הדין הפלילי. כך, אם הבקשה תידחה, לא ייחשף המותב בתיק העיקרי לעברו הפלילי של הנאשם.

2.א. הדוקטרינה של הוכחת יסוד נפשי באמצעות מעשים דומים

הצדדים אינם חלוקים על הדוקטרינה של הוכחת מעשים דומים לצורך הוכחת היסוד הנפשי בעבירה המיוחסת לנאשם. דוקטרינה זו נועדה כדי לאזן מחד בין זכותו של הנאשם להליך הוגן, כך שבית המשפט לא יגבש דעה קדומה כנגדו כתוצאה מהצגת עברו הפלילי, לבין הצורך להגיע לחקר האמת באמצעות הצגת ביצוע מעשים דומים למעשה בגינו עומד הנאשם לדין (על חקר האמת כבסיס להליך השיפוט ראו: פישר, דיני הראיות, בעמ' 115). על כן אעמוד בתמצית על עיקרי הדברים, כדי לבחון האם מתקיימים התנאים במקרה שלפניי.

החריג של מעשים דומים לכלל לפיו אין להציג לפני בית המשפט עבר פלילי של הנאשם נקבע ע"י כב' הנשיא אגרנט בבע"פ 265/64 יוסף שויביץ נ' היועץ המשפטי לממשלה, פ"ד יט(3) 421, 447 (להלן: עניין שויביץ), כך:

"מן הדין לנסח את הכלל בדבר עדות על עובדות דומות כך: אם עובדות אלו משמעותן היא אך ורק שהן מצביעות על נטייתו של הנאשם לעסוק בעסקאות פליליות או לבצע את העבירה שיוחסה לו במשפט, כי אז תהיה העדות פסולה, מאידך גיסא אם עדות כנ"ל היא רלבנטית ובעלת ערך פרובטיבי, במידה מספקת, לגבי נשוא האשמה, שלא בגלל אופיה הנ"ל דוקא, כי אז תהיה העדות קבילה...העדות על עובדות דומות תהיה מותרת אם היא רלבנטית במידה מספקת (או ניכרת), לנשוא האישום, שלא מחמת הטעם שהעובדות מראות את נטייתו של הנאשם לעסוק בפליליות או לבצע את העבירה שיוחסה לו."

מאוחר יותר עמדה על הדברים השופטת כתארה אז, לימים הנשיאה ד' ביניש בע"פ 411/04 אברהם טטור נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 2006, בפסקה 13):

"הכלל הרחב הוא שאין התביעה רשאית להציג בפני בית המשפט, בשלב בירור אשמתו של הנאשם, ראיה הנוגעת להתנהגותו של הנאשם בהזדמנויות אחרות המצביעה על אופיו הרע או על נטייתו המיוחדת לבצע את העבירה שבה הוא מואשם. חריג לכלל זה מתקיים כאשר הראיה הנוגעת להתנהגותו השלילית של הנאשם בהזדמנויות אחרות נדרשת כדי להוכיח שיטה מיוחדת שנקט הנאשם בביצוע המעשים האחרים, המאפיינת בסממניה אף את אופן ביצועו של המעשה הנוכחי חריג זה לכלל הפסילה מוכר בשיטת המשפט המקובל שנים רבות, והוא ידוע כ"עדות שיטה" (Evidence of System) או החריג בדבר "עדות על מעשים דומים" (Evidence of Similar Facts). החריג התפתח במשפט האנגלי ומצא ביטוי עוד בסוף המאה ה-19, בפרשת Makin v. A-G for New South Wales [1894] AC 57, החריג נקלט בפסיקתנו ואומץ בפסק דינו של הנשיא אגרנט בע"פ 265/64 יוסף שויביץ נ' היועץ המשפטי לממשלה, פ"ד יט(3) 421 (להלן: פרשת שויביץ). פסיקתנו נסמכה על ההתפתחות שהייתה לכלל האמור במשפט האמריקאי, תוך הבחנה בין "עדות שיטה", שהיא ראיה נסיבתית לביצוע העבירה, לבין "עדות בדבר מעשים דומים" שנועדה להוכיח

"מחשבה פלילית" להבדיל ממעשה אקראי. "עדות על מעשים דומים" מכוונת לתקוף טענה אפשרית של הנאשם בדבר העדר כוונה פלילית, כאשר ביצוע המעשה אינו שנוי במחלוקת. מכאן יוצא, שההבדל בין עדות שיטה לבין עדות על סתם מעשים דומים הינה הבדל של דרגה - של מידת הדמיון בין התכונות המאפיינות את העיסקאות הקודמות לאלו הטמונות בעיסקה שהיא נשוא המשפט - הווה אומר, כי עדות שיטה מחייבת הצטברות של תכונות דומות בדרגה גבוהה יותר מאשר עדות על מעשים דומים, המכוונת להוכיח אך את כוונתו הפלילית של הנאשם. הטעם לדבר הוא: כיוון שההנחה באשר לעדות מהסוג השני, היא, שאין חולקים שהנאשם ביצע את האקט הפלילי, הרי לשם סתירת הטענה בדבר תום לב, ניתן להסתפק בעדות המראה שעשה מעשים אחרים, אשר אחדות מתכונותיהן דומות לתכונות המעשה הנדון; כגון כי המדובר באותו מבצע ובמעשה מסוג דומה - אך לא דווקא באותה דרך של ביצוע או באותו קרבן. לעומת זה, כאשר מטרת העדות היא להוכיח את המעשה עצמו, כי אז דרושה הצטברות של תכונות דומות, באשר לעיסקאות הנדונות, במידה אשר בכוחה לשכנע שהנאשם פעל לפי שיטה שקבע מראש ואשר אותו מעשה משקף אותה" (בעמ' 458 לפסק דין שיוביץ הנ"ל).

כב' השופט אורי שהם, עמד על סיכום ההלכה בעניין זה, לרבות הפנייה למקרים קודמים, בע"פ 4327/12 פלוני נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 2013, בפסקאות 19-21 לפסק דינו) ואין לי אלא לחזור על הדברים:

"19. ככלל, הבאת ראיות בדבר התנהגותו של נאשם בעבר, המלמדות על ביצוע מעשים דומים לאלו המיוחסים לו בכתב האישום או על שיטת ביצוע דומה לזו המתוארת בו, מנוגדת לכלל הקבוע בסעיף 163 לחוק סדר הדין הפלילי, לפיו אין מציגים בבית המשפט את עברו הפלילי של הנאשם. ואולם, למרות החשש שעדויות שעניינן "מעשים דומים", או עדות "שיטה" יבססו דעה קדומה לחובת הנאשם, עוד טרם שהוכרע דינו, קבעה ההלכה הפסוקה כי בנסיבות מיוחדות, רשאי בית המשפט להתירן, וזאת אם סבר כי עשויה להיות להן תרומה ראייתית נכבדה להכרעת הדין, מעבר להוכחת "נטייתו של הנאשם לעסוק בפלילויות או לבצע את העבירה שיוחסה לו במשפט" (ע"פ 265/64 שיוביץ נ' היועץ המשפטי לממשלה, פ"ד יט(3) 421, 447 (1965)), ותרומה זו גוברת על החשש מפני הכתמת שמו של הנאשם, כבר בשלב בירור אשמתו (ע"פ 3372/11 קצב נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] 10.11.2011); ע"פ 9657/05 פלוני נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] 9.3.2009); ע"פ 595/95 פלוני נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] 14.7.1996).

באשר לאבחנה בין עדות בדבר מעשים דומים של נאשם לבין עדות המצביעה על שיטת פעולה המאפיינת אותו, הובהר בע"פ 10733/08 גולדבלט נ' מדינת ישראל, פסקה 51 [פורסם בנבו] 17.2.2011, כי: "כוחם הראייתי של 'מעשים דומים', או עדות בדבר שיטת ביצוע, מקורו בדמיון העובדתי הניכר שבין טיב המעשה נושא האישום לבין מעשים שננקטו על-ידי הנאשם במקרים אחרים. עם זאת, קיים הבדל בין השניים: בעוד שהבאתה של עדות שיטה נועדה להוכיח את היסוד העובדתי של העבירה, כגון הוכחת עצם ביצוע מעשה העבירה או הוכחת זיהויו של הנאשם כמבצע העבירה, הוכחת מעשים דומים מבקשת לשלול טענה בדבר היעדר מחשבה פלילית, כגון טענה כי מעשהו של הנאשם נעשה בתום לב או בשגגה, וללמד על קיומו של הלך הנפש הנדרש לצורך הרשעה בעבירה....

21. יודגש, כי תוכנן של עדויות אלו, אשר נמצאו על-ידי בית משפט קמא כעדויות אמינות, מלמד, כי תרומתן הראייתית להכרעת הדין, עולה, לעין ערוך, על החשש, כי יקימו דעה קדומה אודות המערער."

השופט שהם חזר על עיקרי הדברים בע"פ 3731/12 מוחמד סוילם נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 11.11.2014, בפסקה 68 לפסק דינו):

"באופן רעיוני, הבאת ראיות בדבר התנהגותו של נאשם בהזדמנויות אחרות, אשר מלמדות על שיטת ביצוע מיוחדת, הדומה לזו המתוארת בכתב האישום, מנוגדת, לכאורה, לכלל הקבוע שגיאה! ההפניה להיפר-קישור אינה חוקית. לשגיאה! ההפניה להיפר-קישור אינה חוקית, לפיו אין מציגים בפני בית המשפט את עברו הפלילי של הנאשם, טרם שהוחלט להרשיעו. עם זאת, וחרף החשש ליצירת דעה קדומה לחובת הנאשם, נקבע בהלכה הפסוקה כי עדות שיטה ומעשים דומים תותר בנסיבות מסוימות, כאשר יש בעדות זו כדי לתרום תרומה ממשית, לצורך הכרעה בשאלה רלוונטית השנויה במחלוקת. זאת, כאשר תרומה אפשרית זו גוברת על החשש מפני הכתמת שמו ודמותו של הנאשם, עוד בשלב בירור אשמתו (ע"פ 3372/11 קצב נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (10.11.2011); ע"פ 411/04 טטרו נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (9.1.2006); ע"פ 3049/94 פלוני נ' מדינת ישראל, פ"ד מט(4) 189, 193 (1995); ע"פ 265/64 שויביץ נ' היועץ המשפטי לממשלה, פ"ד יט(3) 421, 447 (1965).

69. עדות בדבר מעשים דומים נועדה להוכיח קיומה של מחשבה פלילית המיוחסת לנאשם בעת ביצוע המעשים, כאשר עצם הביצוע אינו נתון במחלוקת. ...כאשר מדובר בעדות בדבר מעשים דומים ניתן להסתפק במספר מאפיינים דומים בין המעשים (ע"פ 10733/08 גולדבלט נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] בפסקה 51 (17.2.2011); עניין קצב, בפסקה 333 לפסק דינה של השופטת ע' ארבל; דנ"פ קצב, בפסקאות 12-18; ע"פ 7045 אנטיפקה נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] בפסקה 10 (3.4.2008); עניין שויביץ, בעמ' 458).

(הדגשה שלי - מ' א' ג').

כוחם הראייתי של "מעשים דומים" נעוץ בדמיון העובדתי הניכר שבין טיב המעשה נושא האישום לבין מעשים שננקטו ע"י הנאשם במקרים אחרים. הוכחת מעשים דומים מבקשת לשלול טענה בדבר היעדר מחשבה פלילית, כגון טענה כי מעשהו של הנאשם נעשה בתום לב או בטעות כנה בהבנת סיטואציה, וללמד על קיומו של הלך הנפש הנדרש לצורך הרשעה בעבירה (ליישום הכלל ראו, למשל: ת"פ (שלום ת"א-יפו) המחלקה לחקירות שוטרים נ' ניסו שחם (החלטתו של כב' השופט בני שגיא מיום 7.1.15).

ב.2. האם מתקיימים התנאים להצגת עבר פלילי להוכחת מעשים דומים במקרה שלפניי

במקרה שלפניי טען הנאשם כי מדובר היה בפעילות עסקית לגיטימית ללא כוונה להונות איש מהלקוחות. לטענתו כל פעולותיו במקרה הנדון התבססו על ייעוץ מקצועי בתחומים הרלבנטיים. המאשימה, כדי להפריך טענות אלו ביקשה להביא את כתב האישום בו הורשע, על פי הודאתו, כדי להראות כי מדובר במעשים דומים שהביאו להרשעה פלילית, וזאת כדי לשלול את הטענה לפיה מדובר בעסקאות מסחריות לגיטימיות.

הוכחת מעשים דומים, מחייבת דמיון פחות מובהק בין המעשים מאשר כאשר מדובר בעדות שיטה (ראו לעניין זה עניין פלוני 2009). במקרה שלפניי, דפוס הפעולה מאד דומה בשני המקרים. בשני המקרים מדובר בפרסום של שירות השמת שחקנים, כאשר הלקוחות, אותם אלו המעוניינים בקריירת משחק, משלמים סכומים גבוהים מאד, ובמקרים רבים לא מוצבים בשום תפקיד. על מנת שבית המשפט יתיר הבאת העבר הפלילי כראיה יש לבחון את זירת המחלוקת ואת הקשר בינה לבין העבר הפלילי שהגשתו מתבקשת. עיון בכתב האישום בתיק הקודם מלמד כי הנאשם פעל באותו אופן במקרה הקודם, אז פעל בשירותו של אחר, ואחר כך פעל באותו אופן במקרה שלפניי, אלא שהפעם ניהל הוא את העסק.

השוואה בין דברי ב"כ המאשימה בדיון לגבי עברו הפלילי של נאשם 1, לבין כתב האישום בתיק שלפניי מעלה כי אכן מדובר במעשים דומים, באופן העונה על התנאים שנקבעו בפסיקה לעניין זה.

כתב האישום בתיק שלפניי, מייחס לנאשם 1, בין היתר, את המעשים הבאים:

"1.גמלה החלטה בליבו של נאשם 1 לנצל את שאיפתם של רבים, בעיקר קטינים (להלן: הקרבנות), לזכות בפרסום בסרטי קולנוע ובתוכניות טלוויזיה נחשקים במטרה לקבל לרשותו סכומי כסף גדולים במרמה ושלא כדין.

2. נאשם 1 פעל.... בדרכים המפורטות במבוא זה, והמהוות חלק בלתי נפרד מכל אישום ואישום, לקבל מקרבנותיו סכומי כסף גדולים ככל שניתן, וזאת בפעולה מתוכננת באמצעות מצגי שווא ואמצעי שכנוע שלא כדין, וזאת אף שלא היה בידו לקיים המוצג והמובטח ותוך שלילת אפשרותם להשיב את הכספים שהופקדו בידיו (להלן: תכנית המרמה)

....

4. במטרה להוציא לפועל את תכנית המרמה ועל מנת לקבל לרשותו בכזב סכומי כסף גדולים ככל שניתן, הציג נאשם 1 מצג שווא כי החברות עוסקות בליהוק, ועורכות "אודישנים" לשחקנים על אף שידע שהדברים אינם אמת והחברות עוסקות בהצבת ניצבים לתפקידי משחק."

בהמשך מפורטים אמצעי הלחץ על השחקנים באמצעותם שוכנעו לחתום על מסמכים המסירים מהנאשם אחריות על אף ששילמו לו סכומי כסף ניכרים.

בכתב האישום בתיק הקודם, היה הנאשם 1 לפניי, אורן כהן, שכיר אצל מר איציק מור, שגם הוא הורשע במסגרת אותו הליך (ת"פ (שלום ת"א-יפו) 1170/08 מדינת ישראל נ' איציק מור ואורן כהן) על פי הודאתו בכתב אישום שתוקן במסגרת הסדר טיעון. תיאור המעשים דומה מאד. בכתב האישום נאמר כך:

"1. ...הציג הנאשם 1 בסיועו של נאשם 2 כלפי המתלוננים, בכוונה לרמות, מצג שווא לפיו.... ביכולתן [של החברות] להשיג עבור המתלוננים עבודה בתחום... ובדרך זו לקבל מהמתלוננים במרמה סכומים שונים..."

2.הובטח למתלוננים על ידי הנאשם 1 בסיועו של הנאשם 2, במרמה ותוך מצג שווא, כי במהרה, בעזרת עבודת התיווך והשיווק של החברות, יועסקו בתחום, וכי הם צפויים להשתכר בין \$500 ל-\$1000 ליום עבודה"

בהמשך מתואר כיצד הוזמנו השחקנים למשרדי החברות, כאשר הנאשמים לחצו עליהם לחתום באופן מיידי על החוזה, וגבו מהם סכומים גבוהים כנגד הבטחות שלא היה ביכולתם או בכוונת למלא.

הנאשם 1 לפניי הודה, כאמור בעובדות כתב אישום זה.

כעולה מכתב האישום בו הודה והורשע הנאשם 1, הוא עבד בשנים 2004-2005 בחברה שהייתה שייכת לאדם אחר, שפעלה באופן מאד דומה בכל הנוגע למתלוננים. עוג עולה מכתב האישום כי הוצעה לשחקנים אפשרות מפתה להופיע כשחקנים וניצבים בטלוויזיה ובפרסומות, כאשר הופעל עליהם לחץ לחתום מייד על החוזים, תוך יצירת דחיפות (ההצעה

תקפה רק לאותו מועד), וגביית כספים מהם, תוך החתמתם על חוזים הפוטרים את הנאשמים מאחריות אם לא יוצבו כשחקנים. המעשים בהם מואשם הנאשם 1 בתיק שלפניו בוצעו על פי הנתען בין השנים 2009 ל-2015, כאשר ההרשעה בתיק הקודם הייתה בשנת 2012 כשכתב האישום בתיק הקודם הוגש בשנת 2004. היינו, המעשים המיוחסים לנאשם 1 שלפניו, בוצעו, לפי הנתען בשנים בהם ניהל הנאשם את משפטו הקודם. היינו הנאשם 1 שעה שהודה במעשים שיוחסו לו בכתב האישום בקודם, ידע כי מדובר במעשי עבירה.

טענתו לפיה פעל הפעם על פי עצת יועצים מקצועיים שונים, תילקח כמובן בחשבון, אך נראה כי במקרה זה עצם העובדה שבמהלך ניהול ההליך הקודם ביצע את המעשים בתיק שלפניו, מעשים דומים, עונה בדיוק על התנאים לחריג, והודאתו של הנאשם 1 בהליך הקודם רלבנטית לבחינת השאלה האם במקרה שלפניו מתקיים היסוד הנפשי בכל מה שנוגע למרמה כלפי המתלוננים.

3. ההליך (הפרוצדורה) להגשת הבקשה

המאשימה הגישה את הבקשה בפתח ישיבת ההוכחות. לטענתה זהו ההליך הראוי. המאשימה עומדת על כך כי בניגוד להליך לחשיפת חומר ראיות, המוסדר בחוק סדר הדין הפלילי (סעיפים 43, 74 ו-108), לגביהם נקבע אופן הגשת הבקשה, אין הדבר כך בכל הנוגע לבקשה להצגת עבר פלילי לצורך הוכחת מעשים דומים.

מהפסיקה שסקרתי לעיל, עולה כי מי שדן בבקשה הוא המותב הדן בתיק העיקרי ולא מותב שונה. הדבר עולה הן מבקשות לפסלות מותב, בשל החשיפה לעבר הפלילי כתוצאה מבקשה כאמור (בקשות שנדחו), הן מהעובדה שהפסיקה מאזנת בין החשש שיגרם נזק לנאשם כתוצאה מכך שבית המשפט יחשף לעברו הפלילי, לבין הצורך בהצגת העבר הפלילי במקרים אלו.

כך, בע"פ 4778/04 סרגי אוסיפוב נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו 2004), הגישה המאשימה בקשה למותב שדן בתיק העיקרי להגיש את עברו הפלילי של הנאשם כעדות שיטה. בית המשפט קיבל את הבקשה, ואז הגישה ההגנה בקשה לפסילת המותב. כב' הנשיא א' ברק עמד על כך כי בית המשפט שדן בתיק בעיקרי הדגיש בהחלטתו לדחות את בקשת הפסילה כי אילו הקימה כל החלטה מעין זו עילת פסילה, הרי שבתי משפט לעולם לא היו יכולים להתיר הוכחת שיטה בדרך של הצגת הרשעות או תיקים קודמים. היינו, הנשיא ברק היה ער לכך שהבקשה מוגשת ככלל למותב הדן בתיק העיקרי, ולא ציין דבר לעניין זה. ולהפך, קבע כי לא ניתן להגיש בקשה לפסול את המותב כערעור על החלטת ביניים לקבל כראיה לעדות שיטה את עברו הפלילי של הנאשם. עוד קבע כי במרבית המקרים לא יהיה בכך כדי להביא לפסילת המותב הדן בתיק העיקרי. בפסקה 4 ציין כב' הנשיא א' ברק:

"בענייננו בולט הדבר במיוחד: שהרי, אם כל החלטה להתיר הגשת ראיה, אשר לגרסת ההגנה אינה קבילה, תהווה עילת פסלות, לא תתאפשר כלל הגשת ראיות שקבילותן שנויה במחלוקת. אכן, מסקנה אחרת היה בה, במידה רבה, לפגוע באופן מעשי באפשרות להביא ראיות על שיטה או מעשים דומים, שכן הדבר היה כרוך, בהכרח, בפסילתו של השופט היושב לדין..... מרגע שהחליט בית המשפט, שהראיה הנדונה (כתב האישום ופרוטוקול הרשעת המערער בתיק הקודם) היא קבילה, לא ניתן עוד לראות בהיחשפות בית המשפט לאותה ראיה בבחינת עילת פסלות. כל עוד לא נקבע אחרת על-ידי ערכאת ערעור - ולמותר לציין שאיני נוקט כל עמדה לגוף העניין - הרי שמדובר בראיה קבילה, שאין פסול בהיחשפות בית המשפט אליה. כך ככלל."

גם בע"פ 5959/99 יוסף פרושינובסקי נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 14.09.1999), נקבע כי אם המאשימה מגישה את הבקשה להגיש עבר פלילי להוכחת עדות שיטה או מעשים דומים בתום לב, אזי לא יהיה בכך שבית המשפט נחשף לדברים כדי להביא לפסולתו. כב' השופט ת' אור ציין בפסקה 3 להחלטתו:

"בענייננו, הרשעותיו הקודמות של המערער הובאו לידיעת בית המשפט במסגרת הליך לגיטימי של התביעה, אשר בקשה להוכיח שיטה או מעשים דומים. כדי לבקש להוכיח את שנראה לתביעה חשוב באותו הליך, לא היה מנוס מלגלות שהיא מבקשת להוכיח הרשעות קודמות. נדגיש בהקשר זה, שלא נטענה כל טענה שבקשת התביעה לא היתה בקשה כנה ותמתי לב, המבוססת על הנחה שראוי להביא את הראיות המוכיחות מעשים דומים או שיטה. בנסיבות אלה, מסירת מידע לבית המשפט, כי למערער יש הרשעות קודמות, אין בה כדי לפסול את השופט הדן בה מלדון בעניינו של המערער"

היינו, ההליך בו נעשה בפועל שימוש במקרים אלו הוא הגשת הבקשה למותב הדן בתיק העיקרי.

טענת הנאשמים הינה כי פרוצדורה זו אינה ראויה ויש לקבוע כי מותב אחר ידון בבקשות מעין אלו, בשל החשש להשפעת הדברים על בית המשפט שאמור להכריע בדינם של הנאשמים, בדומה להוראת סעיף 74 לחסד"פ לעניין חומרי חקירה.

במקרה שלפניי, כיון שלאור שינוי סדרי העבודה הועבר התיק העיקרי לשמיעה לפני כב' השופט טופף, ממילא לא מתקיים חשש זה.

עם זאת, ברצוני לציין שני דברים בהקשר זה. הראשון, כי המגמה בפסיקה היא להפחית מהמשקל שיש ליתן לאי חשיפת השופט הדן בתיק העיקרי לעברו הפלילי של הנאשם והשני, כי במקרים המתאימים ניתן להעביר את הבקשה לדיון לפני שופט אחר. ואפרט.

3.א. חשיפת המותב הדן בתיק העיקרי לעבר פלילי של נאשם

הנאשמים עמדו על החשש מפני חשיפת המותב הדן בתיק העיקרי לעברם הפלילי, דבר שיהיה בו להשחיר את פניהם ולפגוע בהגנתם. השופט בני שגיא, במאמרו: "על חשיפת בית המשפט לעברו הפלילי של נאשם בשלב בירור האשמה", משפט מפתח, כתב העת של פרקליטות המדינה, 9 (2015), להלן: שגיא, עברו הפלילי של נאשם), עומד על ריבוי המקרים בהם נחשף בית המשפט לעברו הפלילי של נאשם, בין היתר במקרה של בקשה להגשת עבר פלילי כעדות למעשים דומים או לעדות שיטה. לטענתו (שם בעמ' 11-12):

"סקירה כרונולוגית של התייחסות ערכאת הערעור לחשיפת השופט לעברו הפלילי של נאשם, מלמדת כי בעבר היו מקרים רבים יותר בהם בתי המשפט העניקו משקל לא מבוטל בשיקוליהם למשמעותה של אותה חשיפה, ובמקרה אחד - עד כדי זיכוי הנאשם..... עם השנים, נראה כי חל פיחות במעמדו ובמשמעותו של האיסור בדבר חשיפת עבר פלילי בשלב בירור האשמה, ובתי המשפט הקפידו לבחון את משמעות חשיפת העבר הפלילי על רקע מכלול הראיות, וכעולה מלשון סעיף 56 לפקודת הראיות"

פישר, דיני הראיות, סבורה כי מדובר בגישות שונות - הגישה המסורתית, הדוגלת במגבלות על הגשת ראיות מסוימות, לעומת מה שמכונה "הגישה החופשית" לפיה יש לעשות שימוש בכלל הראיות (שם, בעמ' 114).

המגמה לפיה יש לתת פחות משקל לחשיפת המותב הדין בתיק העיקרי לעברו הפלילי של הנאשם עולה מפסקי הדין בע"פ 11068/08 מדינת ישראל נ' אמיר סנקר (פורסם בנבו, 2010); ע"פ 6145/10 פלוני נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 21.8.2013) וע"פ 3954/08 סלימאן אבו גודה נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו 2009, להלן: עניין אבו גודה - לניתוח של פסקי הדין ראו: שגיא, עברו הפלילי של נאשם, שם בעמ' 13).

בעניין אבו גודה נחלקו השופטים באשר להיקף החריג לעניין הגשת עבר פלילי. כב' השופט אשר גרוניס, כתארו אז, סבר כי יש להרחיב את הכלל בעוד כב' השופטים אסתר חיות וחנן מלצר (לימים הנשיאה והמשנה לנשיאה) סברו כי יש גם אם יש להרחיב מעט את החריג, אין לעשות זאת על דרך של הרחבה גורפת. כב' השופט חנן מלצר ציין (בפסקה 5 לפסק דינו):

"לטעמי, רצוי איפוא להותיר על כנו את הכלל האוסר על הבאת ראיות אודות אופיו הרע (ובכלל זה הרשעותיו הקודמות) של הנאשם, תוך קביעת חריגים צרים ומפורשים לכלל, במקרה הצורך, כפי שנעשה בפסיקתנו עד כה, וכפי שאנו עושים למעשה בפסק דינו זה, בחזית הצרה שנדונה בפנינו. תנאי להצגת הראיות כאמור על ידי התביעה יהיה הוכחת מטרה (המוכרת, או אשר תוכר, כלגיטימית) להבאת הראיות (דוגמת עדות שיטה, מעשים דומים - בפרט בעבירות מין, או צורך בהפרכת טענות הגנה מסוימות של הנאשם). הבחינה האם מידת הפגיעה בנאשם היא גדולה יתר על המידה, במקום שתשמש כאמת מידה לקבילות הראיות, ראוי לשיטתי שתשמש ככלל מוציא (exclusionary rule): אף אם נמצא כי מתקיים חריג מוצדק כלשהו לכלל אי-קבילות הראיות בעניין עברו הפלילי של הנאשם, הרי שכלל שמידת פגיעתה של הראיה בנאשם היא רבה ועולה משמעותית (עד כמה שניתן לערוך את ההשוואה האמורה) על ערכה ההוכחתי - תהא התביעה מנועה מלהציגה. דומה הדבר ל-Federal Rules of Evidence בארה"ב, שם קיים כלל האוסר על הצגת ראיות אודות עבר פלילי (הרישא לסעיף 404(b)) ובצידו רשימת מצבים בהם מותר יהיה לתביעה להציג ראיות כאמור (המשך סעיף 404(b)), המאזכר מטרה להוכיח מניע, כוונה, הכנה, תוכנית, זהות, ועוד), כאשר כל האמור מוכפף לעיקרון הכללי האוסר על הצגת ראיות - אף אם הן רלבנטיות וככאלה אף קבילות - מקום שבו קיים חשש לפגיעת יתר בנאשם (סעיף 403) (השוו גם: סעיף 101(3) לחוק הראיות אנגלי; סעיפים 8 ו-43 ל-Evidence Act 2006 בניו זילנד). אוסיף, כי אף אם ייעשה שימוש בכלל ההשוואה בין ערך הוכחתי לבין פגיעה בנאשם, רצוי שלכלל זה יתלוו אמות מידה ברורות, אשר ימנעו חשיפת יתר של הערכאות הדיוניות לראיות הפוגעות בנאשם שלא לצורך, כל אימת שהתביעה תטען כי יש הצדקה להצגת אותן ראיות (עיינו: סעיף 43 לחוק הניו-זילנדי)".

כב' השופט חנן מלצר ציין כי ראוי שעניין זה של חשיפת המותב הדין בתיק העיקרי לעברו הפלילי של הנאשם תעשה בחקיקה סדורה, כפי שנעשה באנגליה ובניו זילנד (שם בפסקה 6):

המסקנה מדבריי האמורים היא איפוא זו: לעת עתה, אינני רואה צורך להרחיב את החריגים לכלל אי-הקבילות של ראיות אודות עברו הפלילי של הנאשם, מעבר למפורט בחוות דעתה של חברתי השופטת חיות. אף שאינני שולל אפשרות להרחבות נוספות של החריגים לכלל בעתיד, בפרט בשים לב לגישה הנוטה להגמיש את החריגים (הן בפסיקתנו והן באנגליה). רצוי כי הדבר ייעשה עקב בצד אגודל, ומוטב - בחקיקה סדורה ואחידה בנושא, כפי שנעשה הדבר באנגליה ובניו זילנד.

היינו, על אף שהכלל קיים, הוא נחלש במידת מה. לאור המצב שנוצר בפועל בתיק זה, אין צורך כי אכריע בשאלה זו.

3.ב. העברת ההכרעה בבקשה למותב אחר

הכלל הוא, כפי שנעשה עד כה, כי המותב הדין בתיק העיקרי ידון גם בבקשה כמו זו שלפניי. יתרונו של השופט הדין בתיק בדונו בבקשה מעין זו הוא ברור. השופט מעורב ובקיא בפרטי האישום והמשפט ועל כן יוכל להחליט בבקשה מעין זו ביתר יעילות וביתר דיוק. מאידך מצוי הקושי, עליו עמדתי לעיל, הנובע מעיונו של השופט המכריע בדין בעברו הפלילי של הנאשם, העלול להשחיר את פניו של הנאשם שלא לצורך, בעיקר ככל שבקשתו תידחה.

אמנם עצם העלאת הבקשה לפני המותב בדין בתיק העיקרי מביאה לידיעתה כי לנאשם עבר פלילי, אולם לאור האמור לעיל, לא די בכך להביא לחשש בפגיעה בנאשם. עם זאת, ייתכנו מקרים בהם ברור מעצם העלאת הבקשה כי מדובר בשאלה מורכבת יותר שתחשוף את בית המשפט לחומר רב מידי, כפי שציין כב' הנשיא ברק בע"פ 6752/97 רפי פרידן נ' מ"י, פ"ד נא (5), 329, 334 (1997):

"לא הרי הדיוט כהרי שופט מקצועי. השופט, אשר השפיטה היא מקצועו ויעודו, מחנך עצמו ומפנים בתוכו את היכולת להבחין בין מידע קביל לבין מידע שאינו קביל... עם זאת, יש גבול למידת ההישענות על מקצועיותו של השופט. לעתים המידע המתקבל הוא כה מקיף ויסודי עד שקיים החשש שגם שופט מקצועי לא יוכל להדחיקו; וגם אם שופט פלוני יוכל למידע זה, אין זה ראוי, מבחינתה של שיטת המשפט הישראלית, להעמידו במבחן זה, שכן לא נראה שנעשה צדק"

וכן בע"פ 5647/05 גוד מאן מתכות בע"מ נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו 2005), קובע כב' הנשיא א' ברק (בפסקה 5 להחלטתו):

"נקודת המוצא הינה, כי שופט מקצועי יוכל להפריד בין הראיה הקבילה לראיה שאינה קבילה, ואין בעצם קבלת מידע לא קביל כדי לפסול את השופט (ע"פ 6752/97 פרידן נ' מדינת ישראל, פ"ד נא(5) 329, 335; ע"פ 9892/03 קורקוס נ' מדינת ישראל (לא פורסם); ע"פ 1270/05 חן נ' מדינת ישראל (לא פורסם)). פסילת בית המשפט תיעשה רק במקרים חריגים, בהם "המסה" של הראיות הבלתי קבילות אליהן נחשף השופט היא כה רבה, עד שיש בה כדי להכריע גם את מקצועיותו או לעורר ספק ביכולתו להתגבר עליה (ע"פ 10328/03 כהן נ' מדינת ישראל (לא פורסם); ע"פ 4778/04 אוסיפוב נ' מדינת ישראל). במקרים אלה, הנטל על המערער להראות כי הראיה או הראיות אליהן נחשף השופט הן בעלות "מסה קריטית", עד כי קיים חשש כי מקצועיותו של השופט לא תוכל להן או כי לא ראוי להעמיד את השופט בפני המבחן (ע"פ 3182/03 דרעי נ' מדינת ישראל (לא פורסם); ע"פ 6751/98 חן נ' מדינת ישראל (לא פורסם); ע"פ 9571/02 פלוני נ' מדינת ישראל (לא פורסם))."

השאלה איזה מותב ידון בתיק התעוררה בשל אותם קשיים גם בעניין הסרת חסיון (ראו: ע"פ 65/95 אחמד איחסן נ' מדינת ישראל, פ"ד מט (1) 832 (1995) ובש"פ 1372/96 ח"כ הרב אריה דרעי נ' מדינת ישראל, פ"ד נ (1) 177 (1996)).

שאלה דומה לעניין סעיף 108 נדונה בבש"פ 9305/08 פלוני נ' בית ספר אל מאמוניה לבנות (פורסם בנבו, 2008, להלן: עניין אל מאמוניה). לגבי סעיף 108 נקבעה פרקטיקה מקובלת על אף העדר קביעה כזו בחוק, כי הבקשות

נדונות בפני מותב שאינו דן בתיק העיקרי. באותו עניין עלתה השאלה לפני איזה מותב על בקשה כזו להתברר. כב' השופט עדנה ארבל קבעה כי ככלל, לאור לשון החוק וההבחנה בין סעיף 74 לסעיף 108, ידון בבקשות מסוג זה המותב הדן בתיק העיקרי, אולם מותב זה רשאי להעביר בקשה מסוימת לשופט אחר. כב' השופט ארבל עמדה על השיקולים שיש לקחת בחשבון כששוקלים אם לדון בבקשה או להעבירה לשופט אחר (בפסקה 17 להחלטתה):

"במסגרת שיקול-הדעת שעל בית המשפט להפעיל ניתן למנות שיקולים שונים: היכרות בית המשפט הדן בתיק עם התיק ופרטיו. אין דומה עניין בו אך הוגש בו כתב אישום לבין עניין בו כבר נשמעו עדויות וההליך נמצא בעיצומו. ככל שהשופט מצוי בפרטי התיק יהיה פחות נכון ויעיל להעביר את הבקשה לשופט שאינו מצוי בפרטי התיק ולא מודע לכל היבטיו, דקויותיו והסוגיות שבמחלוקת. לשיקול זה ישנם שני היבטים: הן היבט מהותי- לפיו שופט המצוי בפרטי התיק יוכל להבין את כל השלכותיה ומשמעויותיה של הבקשה ולפיכך להחליט בה בצורה מושכלת יותר, נכונה יותר ואולי גם צודקת יותר; והן היבט מערכתי- לפיו יש לשקול את ההשלכות הכרוכות בלימוד התיק על-ידי שופט תורן שאינו מצוי בו, שעה שישנו שופט הדן בתיק ומצוי בכל פרטיו.

החשש כי הנאשם בתיק ייפגע מעיון השופט הדן בתיק בחומר המבוקש. הדוגמא שהביא בא-כוחם של העוררים יכולה להמחיש עניין זה. בתיק אלימות מבקש הסנגור לעיין בתיק הרווחה של הנאשם לצרכי הגנתו. עם זאת, בתיק מצוי מידע לפיו הנאשם היכה את שתי נשותיו הקודמות. מובן כי חשיפתו של בית המשפט הדן בתיק לחומר זה יוצרת קושי. על הסנגור לשכנע את בית המשפט כי קיים חשש מעין זה בחומר המבוקש, אך מובן הוא שלא ניתן לדרוש מהסנגור לציין בדיוק איזה חומר הוא חושש שייחשף בפני בית המשפט, הן מאחר והחומר אינו מצוי בידיו, והן מאחר שחשיפתו על-ידי הסנגור בעל-פה עלולה לפגוע במטרתו של הסנגור כי חומר זה לא יובא לידיעת בית המשפט הדן באישום. סוגיית החיסיון. במקרה בו בית המשפט הדן בתיק העיקרי ממילא יצטרך לעיין בחומר המבוקש על מנת להחליט בבקשה להסרת חיסיון (למשל בהתאם לסעיף 45 לפקודת הראיות), הרי שעל פניו אין היגיון להפריד בין שתי הבקשות שכן ממילא יאלץ בית המשפט לעיין בחומר זה....

יודגש כי אלו הם שיקולים מנחים לדון בסוגיה, אך וודאי שאין המדובר ברשימה סגורה ועל כל מקרה להיבדק לגופו. כמו כן יוער כי למעשה מדובר בשיקולים הנערכים גם במסגרת בקשות אחרות העשויות לחשוף את בית המשפט לחומר בלתי קביל, אלא שנקודת האיזון משתנה בהתאם לעניין"

(הדגשה שלי - מ' א' ג')

הדברים האחרונים המובאים במודגש יפים גם לעניין בקשה בהקשר של מעשים דומים. היינו, ככלל, השופט הדן בתיק העיקרי ידון בבקשות מעין אלו, אך ככל שהמותב בתיק העיקרי סבור כי עלולה להתעורר בעייה מעצם העיון, רשאי הוא להעביר זאת לשופט אחר.

כיון שבמקרה זה ממילא הבקשה אינה נדונה לפני המותב הדן בתיק העיקרי, אין צורך להכריע האם מתקיימות נסיבות אלו במקרה שלפניי.

4. תיקון כתב אישום

הצדדים נחלקו בשאלה נוספת והיא האם יש צורך לכלול את הפרטים בדבר מעשים דומים בכתב האישום. אני סבורה כי

אין מקום לעשות כן, כיון שמדובר בבקשה שעל המדינה להגיש ועל בית המשפט לשקול, כמפורט לעיל (וכפי שנקבע בהנחיית פרקליט המדינה שצורפה ע"י המאשימה).

עם זאת, אני סבורה כי המועד הראוי להעלאת הבקשה אינו בפתח מועד ההוכחות, מה שהביא לצורך בדחיית שמיעת ההוכחות, אלא בדיון לפי סעיף 144. סעיף 144 לחסד"פ המאפשר לקיים דיון בהסכמה לגבי שאלות שבעובדה וקבלת מסמכים ומוצגים. זה השלב הראוי בו על המאשימה להעלות בקשה שכזו, שאז ההחלטה תנתן קודם לשמיעת הראיות בתיק, וככל שיהיה צורך ניתן יהיה להעביר את הבקשה לשופט אחר מבלי שהדבר יעכב את שמיעת הראיות. עם זאת, במקרה שלפניי, לאור שינויי המותב ממילא אין לכך חשיבות מעשית, והדברים נאמרים מכאן ולהבא.

בשלב זה אין צורך לתקן את כתב האישום, כיון שכתב האישום והפרוטוקול ובו הודאת הנאשם והכרעת הדין נמסרו לבית המשפט על ידי המאשימה.

5. סוף דבר

כאמור, כיון שבמקרה שלפניי, הועבר התיק העיקרי למותב אחר, הרי משהתקבלה הבקשה, רשאית המאשימה להגיש את כתב האישום והכרעת הדין (המושחרת בחלקה) כראיה להוכחת היסוד הנפשי בעבירות המרמה המיוחסות בכתב האישום כלפי השחקנים הפוטנציאליים. המזכירות תסרוק את הפרוטוקול וכתב האישום שהוגשו.

המזכירות תעביר העתק החלטה זו לצדדים וכן לכב' השופט יוסי טופף הדן בתיק העיקרי.

ניתנה היום, ט"ו אדר א' תשע"ט, 20 פברואר 2019, בהעדר הצדדים.